

PERIÒDICH VERMELL

⌘ SALUT PÚBLICA ⌘ INTERESSOS POPULARS ⌘ ARTS Y LLETRES ⌘

PREUS DE VENTA
 25 exemplars. . . . . Una pesseta
 Cada número. . . . . 2 quartos
Surt a llum ab tota regularitat a lo menos una vegada cada setmana

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
 6 - RONDA DE LA UNIVERSITAT - 6
 BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
 Tot Espanya, portat á domicili. . . . 8 rals trimestre
 Païssos de la Unió Postal. . . . . 16 id. id.
Dona números extraordinaris sempre que ho demanen las circunstancias

ENTRE GUANTS, LEVITA Y COPA

ASSESSINS D' HONRAS

La una 's desprenia trista y sonora del campanar de la catedral propagantse per l' espay en immensas ondulacions.

Tart era y no tothom descansaba entregat al somni. En una casa del carrer de M. no n' hi havia senyals. Los porticons de las balconadas, mitj ajustats, permetian veure al través dels cristalls una claror intensíssima, al mateix temps que s' oía 'l dringar de copas, plats y coberts, entre crits, riallas llibres y gatzara. Lo que indicaba qu' aquella habitació, mes que arcoba era un saló de tertulia y mes que saló un menjador, ó tal volta arcoba, saló y menjador á un temps. Per l' apariencia tot ho semblava menos cap cambra de repós ni morada d' honestitat.

Deixém per un moment de ser materia, metamorfosisemnos en esprit, y tindrem la propietat de penetrar encara que siga al través d' aquesta pasta inflexible, dura y transparent que se 'n diu cristall, al faustuós saló ahont se celebra 'l festí.

Era un saló pentagonal adornat ab un gust oriental.

Al cel-ras hi havia pintadas duas escenas olímpicas: Páris deixant en brassos de las Náyades á la divina Helena arribant del rapte, y l' altre, Venus empleyant totas sas coqueterías pera seduhir al troyá, mentres Talía y alguns Cíclops ho miran ab enveja.

Dos grans miralls y tres preciosos quadros, devant dels quals la mes casta igno-

cia s' haguera tornat de color de rosella, adornavan las parets qu' estaban tapiassadas de damasch de seda blava, mentres vaporosas gassas de rosa, desprenentse dels elegants cortinatjes de crotxet y glacie rosat, anavan á rodejar los miralls abrasant voluptuosament sos artístichs marchs. Numerosas y capritxosas llantias de porcellana y cristall il·luminavan aquella magnífica estancia per medi de gas que conduhian uns elegants brassos de bronze que sortian de las parets.

Una ample taula rodona sostinguda per un tornejat peu de cedre ocupaba 'l centre del saló, veyentse al entorn d' ella sentadas en tous sillons de vellut de seda y ab moltíssima negligencia, fins á setze personas, meytat de cada sexo, alternant.

La taula, coberta ab una blanquíssima toballa, estava plena de menjars exquisits, vins, licors, pastels y fruytas, destacantse en mitj de tot aixó un meravellós gerro grech que sostenia un variat ramellet de flors, entre las quals s' hi veyan gran acopia d' habanos.

L' alegría imperaba en aquell festí com absoluta soberanía. Pero la alegría nerviosa, desenfrenada, voluptuosa... boja!

No 's menjava, 's devoraba; no 's bebia, s' engolia.

Tots los rostres estaban encesos. Uns somreyan picarescament, altres baladrejavan; las damiselas reyan ab tota expansió y xisclavan estrepitosament: cada xiste arrancaba un aplauso, cada paraula epigramática de doble sentit obsceno, ocasionava una riallada general, sarcástica, indefinible...

Las botellas se hundieron.

L' incendi era imminent.

Cada mirada arrastrava un monument de luxuria, los llavis no podian retenir las satíricas banderillas. No existia discrepancia de parers; los desitjos coincidian en tot, las ideas no passavan de las parets del saló.

Dos pensaments se confonían imaginant lo modo d' executar lo que l' ánima sentia y 'l cor demanava. Los ulls se ficaban per intuició sobre las modeladas formas de ellas, cercant al través de las blondas y llassos, algo mes que la apariencia: la realitat, lo positiu; no la inercia voluptuosa de la seda; la materia palpitant, viva, arrebatadora!... ¡L' amor!...

Pero l' amor, del modo que deu sentirlo lo sagnós tigre de las Estepas: ígneo, impetuós, brutal. Amor que no es amor; es una passió violenta que 's concebeix y 's desitja, y desde l' instant que 's desitja 's mira de satisfacer mal que l' or se vessi, mal que hi rodi pe 'l mitj, entre 'l desitj y la víctima, la fulla honrada, incólume d' una familia, la felicitat d' uns pares y la ignocencia d' una gentil donzella!...

¡Oh... l' or y la apariencia!

L' or fa semblar honrats als criminals, sabis als necis, honestos als brutals y bons als bárbaros.

Si 'l cervell pensa, los ulls veuen y 'l cor sent, l' or executa, y fa que la idea concebuda del cervell, nascuda del caos sens límits de la imaginació, prengui sino estat material ni forma notable, la propietat efectiva de causarnos plaer, tristesa, amor y odi. Luego, los ulls veuen lo que

l cervell ha pensat y l cor sentit, y si la concepció ha sigut amorosa, com aquets reptils de cor gastat no han sapigut ni saben ni sabrán lo qu' es amor, mes sí que saben lo que son plaers, al trobar l'imatje que mes s' adapta á sa creació, la rodejan, l' enganyan astutament fentli concebir poemas de felicitat y benestar, idilis de amor pur y... luego que l' ideal no 's concreta ab l' ideal y la materia s' ha empeltat ab la materia, la víctima, enlluernada, va devallant paulatinament arrastrada, per la pendent espantosa del abisme, qual fons se vesllumbra en la forma de un hospital, un manicomi y un cementiri.

Aquets iconoclastas de fortunes y honors no saben sublimar; sols saben enfangar, corrompre y empobrir. Senten la simpatía y la derrotan; no 's detenen en contemplar l' hermosura y fragancia de la rosa que pensan devastar; van tot seguit á xuclárseli la essencia vital pera que mes prompte pugan gosarla y marcirla.

Los licors se bebian sens mesura ni mira. Los llavis mal retenian las paraulas impúdicas. Las mans ja no podian estar quietas y 's posavan tremolosas allá hont los ulls se ficaban, escapantse de las bocas d' aquellas estraviadas algun qu' altre xiscele arrancat per un postrimer impuls de pudor... y després seguien inconscientment la corrent báquica.

Postrimerías:

Reus que buscan peus, diassos que ro dejan cinturas, llavis que 's posan sobre encesas galdas, ampollas y plats que rodan per l' alfombra... ulls que ja cercan furtivament un sofá... xiscles, gemechs y riallas... Fins las voluptuosas figuras dels quadros sembla que s' animan per gosar de la festa, de la orgía, de la bacanal!...

Colmo final:

Ví y luxuria qu' espurneja de tots los ulls... la barreja y la amalgama de sexo ab sexo ja no 's veu... los miralls reprodueixen la escena en aumentadas proporcions... una espessa polsaguera s' aixeca de l' alfombra qu' ajuda á fer mes culminant l'espectacle y l' gas sembla que 's dona vergonya d' il·luminar tal escena...

Palpitacions, rissas, sospirs, petons y... plats, sillons, miralls, glassas y flors, tácitament sembla que murmurin: ¡carn!

Dintre un pis com un malacon y á sobre un jas que de cap modo se 'n pot dir llit, hi ha una dona y un noyet qu' están tremoiant de fret, y mes enllá 's veu en un recó una guitarra esgabellada y bruta de fanch.

La dona está desperta, groga y plorosa. Lo noyet dorm indolent ab lo descuyt propi de la edat de la infancia. Aquella per mes que s' esforça no pot tancar los parpres pensant ab la mort del marit y l' estravió d' una filla.

Lo noyet havia dit:—He sentit la veu de la Eivira!—

Y era cert. Mentres ella 's llensava cega per lo camí de la perdició, impulsada per lo maquiavelisme d' un guant-levita-copa,

sa mare y son germanet imploravan la subsistencia de la filantropía pública.

J. GUINART

LAMENTACIONES

(A LA SENYORETA MADALENA FIOI)

UN RICH. Certa tarde, ab molta manya, estantme tranquil al pis, la porta un lladre m' espanya y s' fica á dins d' improvis. Comensa á obrir los baguls, y sense ferme recibos, després de deu mil insults, va robarme los *conquibus*. Vaig rebre un espant fatal que 'm creya arribar difunt. ¡Gracias al municipal qu' estava al carrer de punt! ¡Y encar' creuhen certs parés que sols son glorias y gustos per los que tenim diners y qu' estém curats de sustos!

UN POBRE. Jo soch un pobre pelat. Si no vaig de porta en porta á demanar caritat ningú á casa teca 'm porta. Com no sempre faig diners dejunt moltes vegadas, y camino pe 'ls carrers ab las calsas estripadas. La viuda Samá, en Girona, en cambi, may tenen pena, ab la panxa contentona y la butxaca ben plena. No disfruta d' alegria, en eix mon qui no te *claus*. Al pobre mes li valdria que se 'n nes á can Pístraus!

UN HOME. Aquell que diu: "Jo soch home y l' serho no m' encaparra," es que gasta alguna broma ó be ment de barra á barra. Los homes quan som solters si alguna noya 'ns engresca, desempenyem certs papers... si no 'ns volém ter la llesea! Los homs hem de treballar, tenim la vida agitada, y la dona veyém clar que viu sempre recatada. A náixer un altre dia home no voldria se'; puig ser mes m' estimaria mono, mico ó ximpanecé.

UNA DONA. Ratas, porchs, gallinas, gats, gossos, ases, micos, monas: ¡quins sers mes desgraciats! Donchs molt mes ho som las donas. La dona quan es soltera si acás un home li agrada, no li pot aná al radera ó sino, surt criticada. Un cop casada, si fills vol tenir pe l' seu consol, ha de passar certs perills dels quals l' home n' está absolt. ¡Y no falta un poch salderi qu' enveji l' nostre planeta! Jo per tonto y mal criteri li daria una catxeta.

UN MILITAR. A cad' instant reb insult lo pobre qu' es militar. Tothom diu qu' es un gandul y no li plau treballar. Mes cap bon criteri atina que 'n temps de sangrenta guerra, si una bala 'ns endevina nos pot clavá l' cap á terra! ¿Y si allavors per desgracia l' arreplega algun tunante, y l' mostra al Passeig de Gracia com á *cabeza parlante*? Ans que militar, dich franch, qu' es preferible un presidi, ó comprá un puro d' estanch y matá 's; fe' un burricidil!

UN CAPELLÁ. Baix la capa de la terra hi habitan tants ignorants, que tothom declara guerra als benignes capellans. He sentit á di' á n' alguns que som la gent mes felissa; mes no miran que dejuns cada dia hem de dir missa. Y entre confessá y sermons, no estém ni un moment en vaga: romerias, oracions; tot per destruir la plaga.

Y encare no manca un lero que asseguri sense guassa, que tots los que som del clero tenim una gran vidassa!

UNA MARCOLFA. Molts se creuhen que no hi ha ofici com la marcolfa, y per sorti á passejá sempre estém á punt de solfa. No miran que l' carnestoltas hem de fer per pescar rals, y la major part de voltas los mussols passan molt alts. Nos tractan de gent dolenta los malehits bordegrassos, y tothom nos atormenta rebent insults á cabassos. Per mes pena y mes afront som massa á fer del ofici. Ants que ser dona de mon val mes ficarse al Hospici.

Demuestra cada lament ben clar y sens confusió, qu' al mon ningú está content del seu sexo y professió.

MARÍA BOCANEGRA

L' HEREU

Lo carro de la civilisació avansa triunfant per l' espay inmens de las ideas, descubrint en lo curs de sa rápida carrera dilatats horitzons, ahont l' home puga respirar las etéreas emanacions de Llibertat, la primera y també la mes precisa de las branca fecundíssimas que venen á constituir la gran trilogía social.

¡Llibertat, Igualtat, Fraternalitat!... No pot, no es possible que la pensa humana trobi res mes just, fórmula mes concreta, idea mes noble y digna á favor de la que, lo pensament romp las cadenas que l' empresonan, la humanitat disfruta de iguals drets y relatiu debers, elevantla, sens fer odiosas diferencias, fins al nivell de tots los poders y de totas las inteligencias. Mes ay! que ab tot y concedirli tals virtuts, la planta no s' ha pogut encara aclimatar baix l' esplendent cel de nostra hermosa patria!

Lo sigle dinou ha lograt, per fí, sembrarla; regantla molts cops ab sanch de mártirs: ¡mil vegadas ditxosa la generació que reculli 'ls fruyts, obtinguts á costa de tant heroisme!...

Hi dit al comensar, que la civilisació avansa infatigable; que l' sol de la Llibertat s' extent ja per nostra patria, y al véureho tot color de rosa, sols m' hi recordat de la flor sens pensar ab las espinas. La espina que ara 'm mortifica, queda ja indicada en lo títol que serveix d' epígrafe al esgarrapar aqueixas ratllas.

¡L' hereu! Sols d' anomenarlo se 'm traba la llengua y m' imposa com si sentís una garrotada.

¡L' hereu!... Encarnació de un absurdo y representació *personal* de la mes vil é inícuca de totas injusticias!

Y ¡quí es l' hereu? Una criatura com las altres, primer fruyt d' un matrimoni mal aconsellat per rancias preocupacions; sér que mes tart se farà odiós, tota vegada que, al venir al mon, se constitueix inconscientment en usurpador dels drets llegítim dels seus germans, vinguts posteriorment en aqueixa vall de llágrimas.

¡Dignes de compassió, per cert, los infelissos que tenen la desgracia de neixre allí 'hont hi ha hereu, qu' ell los arrebatà fins la part d' afecte paternal á que son innegables acreedors!

Que s' arriba á creure superior á tot quant lo rodeja, no hi ha pas dupte. ¿Com no, si per ell ha passat una infantesa coberta de goigs, pródiga de caricias y plena de cuydados; afeccions totas ellas desconegudas pe 'ls que portan igual nom, é idéntica sanch trontolla per sas venas?... ¿Y com no, veyentse, orgullós, nadant en un mar de ditxa: en tant que 'ls fills de sa propia mare restan, ab llágrimas de fel, en un racó, envejantli desde allí... fins la existencia?

L' heréu personifica l' absolutisme dins de la familia. Ell ho es tot. Quan diu:— ¡Vull aixó!—s' atropellan uns ab altres per complaure 'l, ningú piula, y ¡ay! del que s' atrevís á contradirli en la mes mínima de las sevas disposiciones autoritarias!

Convensut de lo *necessaria* que 's fa sa única presencia en los dominis qu' ell sol gobernarà y de la inutilitat de tenir *gossos á casa*, aprofita mil oportunitats al objecte d' allunyarlos insensiblement fins de la vilá que 'ls ha vist neixre.

Tal es la sort dels infortunats *fadrins externs*, que no han comés altre delicté que venir al mon mes tart de lo que 'ls convenia y que s' han vist sacrificats á la superbia del malehit heréu, tipo que deshonra la cultura de la época moderna, incompatible ab la del mes tiránich feudalisme.

Y si 's fa inconcebible la tolerancia observada per aquell pare fanatisat que ni 's commou al devant de tanta vilesa, es mil vegadas vergonyosa é increíble l' actitud impassible de una dona sense cor, dura de entranyas, que vol ser mare y escatima á sos propis fills los consols del mes purísim amor, dedicantlo, en cambi, per enter al ídol privilegiat, germá indiscutible de aquells *borts excepcionals!*...

Per lo tant: vistos los anteriors precedents, ¿podrá negarse qu' es l' heréu famolenca sangnera de la familia, usurpador dels drets que no li perteneixen y la total ruina dels seus germans? Sí, la ruina; perque aixís com los roba 'ls afectes naturals que tots los fills mereixen, los rechassa mes tart del lloch doméstich com si fossen criminals, no concedintlos mes que una miserable part de la quantiosa herencia que á tots, per un igual correspondia, y 'ls tanca la porta *per sempre* de la casa qual prosperitat é importancia s' ha lograt á costa dels esforços relatius de tots los brassos.

Es precís, donchs, acabar de un cop ab l' absurdo social que 'ns motiva aquestas ratllas; absurdo que, com á tal, retxassa ab dolor lo pensament y ab asco la conciencia, únich santuari de 'hont s' inspira la justicia divina, qu' es la lley de la humanitat.

Sí, es precís ferho per honra de la hermosa y florida Catalunya, qu' es l' honra

dels seus fills; per la venerada memoria d' aquells nobles concellers apóstols de la vritat, y per lo millor prestigi y esplendor de la historia catalana. Esborrem una lley que 'ns degenera, desterrém per sempre mes aquesta plaga social qu' es fa indigne de nosaltres y procurém fer visible 'l mal á tots aquells qu' encara viuen entre las espessas tenebras de la ignorancia.

La llum del sigle dinou extén sos raigs per tots los àmbits de la terra: ¡que brilli, donchs, y ab ella la Justicia, per la patria privilegiada de Balmes y Ataulfo, Fortuny y Fivaller!

JOAN LLOPART

Lo príncep heréu del trono alemany torna la visita á D. Alfons.
Ah! que vagi de gust.

Primer tenia de desembarcar á Barcelona, pero tal volta tementse que l' entusiasme aquí se sortís de mare, y fins de pare, avi y padri, ha entrat á Espanya per Valencia.

Alguns barcelonins diuen que aixó 'ls ha encaparrat.

¡Jo 't flech! Com se coneix que no tenian res mes que fer.

Oído á la caixa, que n'tau una de grossa:

«Los emperadores de Alemania y Austria, y los reyes de Italia y Espanya, se reunirán en Turin dentro de dos meses para formar la cuádruple alianza contra la República francesa, cuádruple alianza que nos proporcionará la anexion de Portugal y la conquista de Marruecos, con el título de Emperador Marroquí á favor de D. Alfonso.»

Los gossos ab llangonissa diuen que podrém fermar, y que será molt felissa la Espanya, si es ben sumissa en deixarse ensibornar.

Llegeixo en *El Cadí* de la Seu d' Urgell:

«A las primeras horas de la madrugada del mártes hubo cierta alarma motivada por la precipitada traslacion de los jefes y oficiales de esta plaza desde sus alojamientos al cuartel y á los fuertes.—La alarma fué mayor ayer al ver á la Guardia civil desalojar el cuartel y subirse á los fuertes.»

¿Si tornarán á buscarli las pessigollas al ministeri en aquella població?

Jo callo, perque á boca tancada no hi entran denuncias.

A Italia 's tracta de fer una pelegrinació al sepulcre de Víctor Manel, lo *re galant huomo*.

¡Endevant las atxas!

Progressant per aquest camí aviat los monárquichs lliberals serán tan llanuts com los pelegrinayres católichs.

Que si 's concilian que si no 's concilian los esquerrans y 'ls fusionistas; veus' aquí tots los mal-de-caps dels polítichs de Madrid.

Jo no trobo mes que una solució al conflicte.

Que 's doblin ó tripliquin los empleos, desde ministre á municipal, y vetho aquí tot arreglat.

Y si no 's fa així sempre hi haurá rahons.

Del dipòsit d' estancadas de Valladolid han desaparecut tretze mil y pico de duros d' efectes timbrats.

Los *irregularisadors no han sido habidos*. Naturalment.

Ni ho serán tampoch.

Aquesta *ciencia* ha fet tals progresos en Espanya, que 'l mes tonto empleat ja n' ha sortit mestre.

Es l' honra de la classe.

Lo gobernador civil que 'l govern nombrá per Saragossa, sens dupte cregué, carregat de bona fe, que alló del programa de la esquerra basat en lo sufragi universal, y la reforma de la constitució, era cosa que valia la pena de ser tingut en serio, per quan en la primera alocució que dirigí á sos governats hi clavá 'l següent párrato:

«Zaragozanos: Cuando se acercan los momentos en que la reforma de la ley electoral ha de abrir de nuevo al pueblo las puertas de la vida pública, que solo han podido cerrarle temporalmente la temeridad ó la sorpresa, es preciso que resplandezcan á gran altura nuestras virtudes cívicas. Y vosotros debeis adelantaros á dar ejemplo tan elocuente á los enemigos de la libertad, por lo mismo que habeis sido siempre de los primeros en alzaros contra todas las tiranias y contra todos los privilegios.»

Aixó está molt ben xafat y molt conforme ab las promesas del govern.

Pero ara resulta que 'l ministeri desautorisa al gobernador que fa tals declaraciones, dihentli que miri de posar los peus mes plans un' altre vegada.

Lo qual ben claret vol dir que alló no 's pot pas prometre perque una cosa es prometre y un' altre cosa es cumplir.

Aquell famolench senyor Perez del folleto-calamitat-burlesca, ha tocat lo dos á Portugal, ben calent de ventre.

Deu mil naps se conta que li ha valgut la tal *folletada*.

La senyora Honradés Política ha pogut treure un cliché mes pera retratar á sos *partidaris*.

Segons llegeixo en varios periódichs, al arribar molts gobernadors civils á las provincias de son mando, s' han trobat felicitats fins pe'ls republicans en varios punts. A Castelló, per exemple, los possibilistas, los zorrillistas y las minorías republi-

canas del Ajuntament y de la Diputació provincial, han doblat l'espina davant del Governador.

¡Ja 't dich jo que tenim uns republicans per Espanya, que ni la honesta distancia es capás de salvarlos!

***

Un periódich fusionista troba que 'l sufragi universal es una dinamita moral, porque, apoyantse en lo número, pot tirar de bigotis las obras de la gent de *suprema inteligencia*.

Si algo pogués tenir aixó de veritat, queda destruit ab la consideració de que 'ls governs, que son los que *fabrican* la citada dinamita, ja 's cuydan de adulterarla pera que no produexi cap efecte.

O sino miréus las elecciones que 's *construeixen* sempre per Espanya.

***

Segons diuen de Madrit, lo govern arreglará la qüestió del matrimoni civil *de acort ab lo nunci del papa*.

¡No 'n sortirá mala pasterada!

¡Y á tot aixó 's reduexen las *llibertats* dels esquerrans?

Donchs lo país, ab las sevas *llibertats* y dos quartos no trobará mes que un llonguet.

***

En Serrano sembla que casa una filla ab un príncep rus.

Home, que aquest cop li surti millor que ab l'heréu.

AMOR

- ¿M' estimas, nina?—Sí... sí...
- ¿Serás constant?—Ho seré.
- ¿Ho serás sempre?—També.
- ¿Per sempre mes?—Fins mori.
- ¿M' ho juras?—Ho sent lo cel.
- No m' enganyas?—¡Quin esglay!
- ¿No 'm deixarás?—¡Oh! jamay!
- ¿Serás dolça?—Com la mel.
- ¡Dónam ton cor!—Tot es teu.
- Vull un bes.—Jo una amoreta.
- ¡Qu' hermosa ets per mí, Roseta,
- ¡Quant t' estimo, Pepet meu!

Un any tan sols ha passat d' esperansa desitjada: ella ab un altre es casada y jo... may mes hi he pensat.

PEPET DEL CARRIL

Una guerra cruel y despiadada, es á dir, car-catòlica, está fent lo clero de Palma al periódich *La Autonomia*, que, com saben nostres lectors, ha tingut la sort de ser excomunicat pe 'l bisbe de aquell remat.

Ensotanats que van de casa en casa á trobar los suscriptors infuhint pera que 's donguin de baixa, altres que atropellan é insultan als venedors, y tots plegats en los clubs de cèra y llana tirantho trona avall y procurant fer esgarrifar als mansos anyells que acudeixen á menjar l' aufals espiritual, no perden la mes petita ocasió pera danyar al *condemnat*.

Pero... esgarríntse per si algun dia poden trobarse excomunicats. ¿May dirian cuántas baixas ha tingut lo periódich? Quatre: Tres regidors y un capellá. Ja veuhen, donchs, que las personas no han fet cap cas de la excomunió. Dich mal, si n' han fet cas. Han pujat bon xich mes la suscripció al esmentat diari, y cada dia se 'n venen á crits un grapat de cents que 'l públich compra ab entusiasme per saborejar las caricias que la condemnada redacció, agrañida, dirigeix á sos excomunicayres.

Ara vegin quin tip de picar de peus los ensotanats de Palma, en vista del *éxit* de sa excomunió.

Per altra part també *La Montaña* de Manresa segueix tan curada de sustos á pesar de la excomunió del pastor de Vich senyor Morcagades.

En vista de tals resultats, ¿qui será que tinga un xich de seny que no demani una excomunionassa per tots los sants del cel y fins per las mateixas morrallas del burro de sant Joseph y de María Santíssima, aquell que va portarlos á caball, es á dir, á burro, fugint d' Egipte?

***

¿Qué va passar fa uns quinze dias en lo convent de adoratrius de nostra ciutat, allá prop del Ninot, que una monja va tirar-se daltabaix de una finestra al carrer pera fugir del *sagrat* hostal, trencantse una cama en la *cayguda*?

¿Qué passa dins d' aquell lloch de *ayrepentidas* que tot sovint se 'n senten dir de molt sonadas respecte d' ell?

¿No hi ha cap ánima caritativa que vulga enterarnos de si allí dintre 's maltracta gayre á las infelissas reclusas que *no fan áli*, a ab certs compares y comares?

¿Quants assots mereixen los pares que cometen la barbaritat de portar sas fillas á la gola del llop!

***

Aquell rector tan *extraordinari* de Sallent acaba de tenir la *extraordinariíssima* ocurrencia de citar á acte de conciliació al director de nostre apreciat colega *Lo Llobregat* sobre lo sueltó aquell de la *Coca ensucrada*, que reproduirem en LA TRAMONTANA.

Ab aquesta *extraordinariencia* de mossen Joseph, me sembla que farà maliciar á mes de quatre, sobres quina mena de interès *directíssim* puga tenir ell ab la *Coca ensucrada* y ab lo fill que tan *catoliquíssimament* van ferli y de una tan *extraordinariéntíssim* manera.

Mossen Pep, eixa no falla; quan vosté s' hi ha barrejat, ben clar deixa demostrat que te la cúa de palla; y puig pe 'l nen se baralla y per la *Coca* s' enruna, habém tingut la fortuna de veurel pescat ab am; ¡pobre *mossen!* plegui 'l ram que aixó que 's veu es la lluna.

***

Alguns de nostres habituals llegidors se han estranyat de que no 'ns ocupessim de las bufonadas que a lo nom de rosari, jubileu ó pastarada, han fet los car-catòlics de nostra ciutat anant á fer lo bori-not pe 'l carrer.

Primer de tot, tenim de dir que sempre es tanta la aglomeració de bruticia sotanésca pera l'ensar al carrer, que tot sovint se n' escapa alguna; y després que foren tan ridículas y de tan poca importancia aquellas manifestacions carco-mestissota-fusionísticas, (puig fins hi anava D. Paco Llas y Patillas), que la vritat, van passar-nos per alt.

¡Ves per Barcelona qui te de fer cas de unas quantas dotzenas de tocats del bolet ó de amichs de conveniencias ó de *forsats*, que vagin fent en colectivitat lo drapayre pe 'l carrer!

No te mes importancia que la de divertir la canalla.

***

La Providencia no deixa de donar sustos á sos millors servidors, sens dubte pera castigarlos de alguna malifeta.

Al convent de monjas de la Trinitat de Málaga van caure dos rayos: un en lo safreig que 'ls fa de bany, deixant las monjetas á mitj bull y l' altre va destrossar l' orga, 'l cor y portas y mobles de la casa de las senyoras de Deu.

Las monjas d' aquell convent poden dir ab gran rahó que 'l seu marit las hi pega sense gastarhi bastó.

***

L' arcalde de Alcázar de Sant Joan, don Anton Castillo se las ha tingut molt tiessas ab los ensotanats.

Entre altres cosas s' ha apoderat dels objectes y quartos de una rifa *piadosa*, donantho ai hospital.

Vetaquí una bona llavor pera plantar arcaldes.

XARADA

Tots los sers que viuen ab la *tot* al cor, no 'ls *dos quart* la vida plena de trastorns; puig lo que *hu dos tersa* los es gran consol.

UN BARCELONETI

***

GEROGLIFICH

LO ( ) NO
II
X
kk á

VELLANA

SOLUCIONS

Á LAS CABORIAS DEL NÚMERO PASSAT

XARADA: — Pa-lli-ssa.

Tipografía LA ACADEMIA, Ronda de la Universidad, 6. Barcelona